

Universitätsbibliothek Paderborn

**Origines Benedictinae, Siue Illvstrivm Coenobiorvm Ord.
S. Benedicti, Nigrorvm Monachorvm, Per Italiam,
Hispaniam, Galliam, Germaniam, Poloniam, Belgium,
Britanniam, aliasque Prouincias. Exordia Ac ...**

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1614

Capvt XLII. Vinearum monasterium in D. Constantensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11261

litantibus perpetualiter deseruant. Si quis autem inuasor (quod absit) aut tyrannus hanc nostrę donationis confirmationem irruperit, anathema sit à Deo, & mors super eum æterna veniat, viuensque in infernum per omnia secula cruciandus descendat, Amen.

CAPVT XLI.

Monaſterium S. Martini de Ferran in regno Castelle & Alterum S. Martini de Ihama.

772. **F**undarunt id monasterium Paulus Abbas monasterij S. Aemiliani, Ioānes presbyter & Munius clericus an. 772. in honorem S. Martini, S. Iuliani & aliorum Sanctorum.
773. Anno sequenti fundatum est ab ijsdem monasterium S. Martini de Ihama. Ut tradit Sandouallus lib. de Fundationibus monasteriorum Benedictinorum in Hispania.
775. Ijdem fundarunt monasterium S. Romani de Donis cle anno 775. testibus ijsdem.

CAPVT XLII.

Vinearum monasterium in D. Constantensi.

Potentissimum istud cœnobium non procul à Rauenspurgo imperiali in Sueuis ciuitate, in peruereti pago Altorff ad Schüssium amnem, eo ipso, sed paululum editi-

editiore loco situm, in quo antiquitus patria, natale solum, & auita sedes Principum Altiorffensium fuit, ac ex eorundem semine natorum Guuelphonum, potentissimorum olim Sueviæ Regulorum; id, inquam, ex arce Ducali in domum Dei conuersum, pietatisque ac litterarum gymnasium esse cœpit anno Domini circiter 800. temporibus nimurum Caroli Magni, ex liberalitate ac munificentia dominæ Irmentrudis, illustris Comitissæ, quæ nobilissimam voraginem Cronissam & primos Guelphones edidisse dicitur; de quorum origine talis narratur siue historia siue fabella, Vidisse dominam Irmentrudim, quod paupercula quædam ciuis adiacentis oppiduli Altiorffensis, uno & eodem partu tres filios ederet; quibus visis, dixisse eam, impossibile esse, ut sine adulterij macula tot filios ex uno marito femina simul excipere potuerit, verè esse adulteram, & adulterij poena dignam. Ibi sequente anno etiam illam grauidam factam, simul edidisse absente marito duodecim infantes admodum paruulos; timore itaque & metu perculsam, ne & ipsa iam adultera esse existimaretur, iussisse ut relicto uno tantum filio, reliqui in proximum fluum deportati abijcerentur. Hos dum ancilla in præterfluentem rium Scherchium portat, vñit casu, aut Dei potius ordinatione accitus Princeps Altiorffensis infantum verus pater, quærens

800.

quid

quid ferat ancilla; quæ cùm responderet catulos esse; Videamus quæso, inquit Princeps, videamus amabò, si qui nobis ex illis placèrent, quos tolleremus. Ancilla ostensuram sese negans, ecquid istas sordes intueri velit Principem increpat. Is verò instat, puerosq; vndecim videns, paruulos quidem, sed egregia forma cōspicuos, mox cuius sint inquirit. Audiens verò & discens ab Ancilla totam rei seriem, & (quare expositum traditi essent) causam, puellos siue catulos istos (quos nos Germani materna nostra lingua Vuelpen vocamus) molitori euidam in ea ipsa vicinia habitanti alendos & educandos trādidit: ancillam ad heram cui abiectos infantes diceret, redire iussit. Postea elapso sexennio pulchre vestitos pueros in arcam suam afferri Princeps iubens; coniugem ecquid agnoscat hos quærerit. Ibi ipsa deportatorum infantium memor, mox ad genua mariti procedens, veniam comissi petit: maritus ignoscit, & gratitudinis ergò pro diuinitus seruata tam numerosa prole in ipso Altorphensi oppidulo cœnobium monialium initio in tantæ rei perpetuam memoriam cōstruit. Hanc istius monastici loci originem, hoc veruth exordiū esse nō ex vllis quidē veteribus scriptis (Quid enim annotarūt? quid non potius neglexerūt somnolēti & ignavi illi superiorū temporum scriptores?) sed ex multorū senū (qui eadē se fuisse à suis parentibus & maiorib: audiuisse narrabant) non falsa relatione cōpertū habemus.

CAP.